

Живѣха двама съседи: Стоянъ и Иванъ. Стоянъ имаше магаре, а Иванъ нѣмаше.

— Хубаво нѣщо е да си имашъ магаре — мислѣше си Иванъ, като гледаше магарето на съседа си.

День тѣй, два тѣй, загнѣзди се тая мисълъ въ главата на Ивана, впи се като пиявица въ мозъка му и започна да го измъчва непрестанно. Но сиромашъ човѣкъ бѣше той и не можеше да си купи магаре.

Стоянъ бѣше грънчаръ. Имаше си малка грънчарница и правѣше отъ глина чудесни грънци и стомни, които шарѣше като великденски яйца съ жълта и зелена боя, а после ги товарѣше на магарето си и ги носѣше за проданъ въ близкия градъ.

Иванъ пъкъ бѣше калпак-

чия и умѣеше да шие такива хубави калпаци, че когато нѣкой селянинъ си купѣше отъ него калпакъ и го сложеше на главата си, заприличваше на царъ, макаръ че царетѣ, както е известно, не носятъ никога калпаци, а само златни корони съ скъпоценни камъни.

Но не се радваше Иванъ на майсторлъка си. Замислено бѣше лицето му и нѣкакъ тѣжно гледаха очитѣ му. Оживѣло му бѣше на сърдцето магарето на неговия съседъ. Винаги, когато Стоянъ минѣше съ магарето си покрай дюкяна на калпакчията, Иванъ оставяше работата си, залепваше се на прозореца и дълго гледаше щастливия си съседъ, който крачеше гордо подиръ дългоухото сиво животно.

— Ехъ, да можехъ и азъ